USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Ladislava Derky a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Horizont ISPL, v.o.s.,** IČO: 28599373, se sídlem Koněvova 177/61, Ostrava Heřmanice, insolvenční správce dlužníka ABK – Hutní servis, s. r. o., IČO 28851757, se sídlem Vodárenská 22, Pardubice – Nemošice, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj,** se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2015, čj. 1058788/15/2801-50524-604284, čj. 1058823/15/2801-50524-604284, čj. 1058854/15/2801-50524-604284, čj. 1058885/15/2801-50524-604284, čj. 1058908/15/2801-50524604284, čj. 1058946/15/2801-50524-604284, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 21. 6. 2016, čj. 52 Af 37/2016-68,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou dne 20. 6. 2016 u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, se žalobce (insolvenční správce dlužníka ABK – Hutní servis, s. r. o., IČO 28851757, vůči kterému bylo zahájeno dne 20. 1. 2015 insolvenční řízení, dne 3. 4. 2015 byl zjištěn úpadek a dne 24. 6. 2015 byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2015, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za období červen a listopad 2013 a leden, únor, březen a červenec 2014. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, nicméně odvolací správní orgán o nich dosud nerozhodl, neboť vyšel z předpokladu (dle žalobce nesprávného), že odvolací řízení bylo v souladu s § 243 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb. (daňového řádu), dne 26. 2. 2016 (v den, kdy proběhlo zvláštní přezkumné jednání v insolvenčním řízení) ze zákona zastaveno a téhož dne napadená rozhodnutí nabyla právní moci.

[2] Krajský soud usnesením z 21. 6. 2016 žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky, a to odvolání proti rozhodnutím - platebním výměrům z 16. 6. 2015 správního orgánu prvního stupně (žalovanému). Soud učinil závěr,

že zmíněné odvolací řízení nebylo ze zákona dle § 243 odst. 2 daňového řádu zastaveno, protože žalovaný pohledávky z platebních výměrů nepřihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka. Odvolací řízení probíhá a o odvolání žalobce nebylo dosud rozhodnuto. Odmítnutí žaloby soud odůvodnil ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.

[3] Žalovaný podal kasační stížnost, ve které nejdříve požadoval zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti upřesnil svůj návrh tak, že Nejvyšší správní soud má napadené usnesení zrušit a současně zastavit řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 141a zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenčního zákona). Stížnost odůvodnil tím, že soud vycházel z nesprávné představy, že ustanovení § 243 odst. 2 daňového řádu dopadá pouze na pohledávky správce daně, které též byly přihlášeny do insolvenčního řízení. Kromě toho mělo být řízení zastaveno dle § 141a insolvenčního zákona, neboť řízení u soudu bylo zahájeno v rozporu s § 140c insolvenčního zákona.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je bezpředmětná. Souhlasí s rozhodnutím krajského soudu. Správní žalobu podal jen z důvodu „procesní jistoty"; akceptuje závěr soudu, že je nutno vyčkat na rozhodnutí o odvolání vůči platebním výměrům.

[5] Nejvyšší správní soud vědom si toho, že kasační stížnost podal žalovaný, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný, se zabýval nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřípustná.

[7] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015 čj. 5 Afs 91/2012-41, dospěl k následujícímu závěru: „*Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.*"

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v dané kasační věci stěžovatel namítl, že krajský soud měl zastavit řízení ve věci žaloby proti němu, avšak aby byl naplněn právní závěr rozšířeného senátu NSS (*že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak*), muselo by se stěžovatelem navrhované kasační rozhodnutí dotýkat práv či povinností stěžovatele tím způsobem, že by se po vyhovění jeho kasační stížnosti jeho postavení procesně či hmotněprávně zlepšilo. Jinými slovy, kasační stížnost žalovaného by byla subjektivně přípustná tehdy, pokud mu rozhodnutím krajského soudu byla způsobena určitá újma na jeho právech a v důsledku vyhovění jeho kasační stížnosti by tato újma byla odčiněna, byť i jen zčásti. Tak tomu ale v této věci není - rozhodnutím krajského soudu byla odmítnuta žaloba, kterou se žalobce jako daňový subjekt domáhal proti stěžovateli

pokračování

zrušení daňových výměrů vydaných stěžovatelem. Podle názoru stěžovatele měl krajský soud řízení zastavit. Je zřejmé, že pokud by krajský soud takto postupoval, byl by stěžovatel (žalovaný) neméně procesně úspěšný, tudíž žádná újma na jeho právech nemohla napadeným rozhodnutím vzniknout.

[9] Jak je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, stěžovatel nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu, týkajícím se interpretace § 243 odst. 2 daňového řádu. Podle názoru stěžovatele měl krajský soud zastavit řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. s tím, že zastavení řízení stanoví zvláštní zákon, kterým je podle názoru stěžovatele insolvenční zákon v ustanovení § 141a v návaznosti na § 140c insolvenčního zákona. Z uvedeného plyne, že stěžovatel nesouhlasí s důvodem rozhodnutí a jen s ohledem na svůj odlišný právní názor se domáhá „změny“ rozhodnutí krajského soudu. Jak již ale Nejvyšší správní soud uvedl výše, podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je taková kasační stížnost nepřípustná.

[10] Vzhledem k uvedeným závěrům je kasační stížnost žalovaného nepřípustná dle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť směřuje proti důvodům napadeného usnesení krajského soudu. NSS proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu